

[Undervisningsministeren]

del af området har der allerede eksisteret en aftale i mere end et år, som hverken amtskommunerne eller kommunerne har levet op til. Det gælder dog ikke alle, men det er det generelle billede.

Jeg hæftede mig ved, at Kommunernes Landsforenings formand ved delegeretmødet i Aalborg sagde rent ud om dette spørgsmål: Det kan vi ikke være bekendt!

Derfor tror jeg på, at man denne gang vil anstrenge sig til det yderste for at opfylde aftalen. Men så følger jeg til: Det haster til gengæld også meget!

Så vi er i den situation, at hvis vi ikke nu får denne bemyndigelse, denne hjemmel til eventuelt at gribe ind, vil der gå meget lang tid, før det vil være muligt at igangsætte disse uddannelsesforanstaltninger for at opfylde det formål, som jeg har forstået at alle her i Tinget er enige om, også oppositionen: at det haster meget med at få tilvejebragt uddannet personale til at løse en række opgaver.

Jeg ville derfor kalde dette lovforslag et beredskabsforslag eller endnu bedre – når tiden er inde – en beredskabslov, som, hvis det ikke er muligt at få opfyldt aftalen ad frivillighedens vej, gør det muligt på anden måde – af hensyn til det behov, der er for personale på disse områder, og også for at sikre uddannelsesmuligheder for unge og andre, som gerne vil i gang med en uddannelse på et område, hvor der faktisk er behov for beskæftigelse. Det sidste synes jeg godt vi kan tage med.

Lovforslaget er altså en sikring af, at aftalen bliver ført ud i livet. Men jeg vil endnu en gang understrege, at jeg tror på og har tillid til, at kommunerne nu vil gøre deres yderste for at opfylde aftalen om disse uddannelsespladser.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Regeringen går åbenbart både med livrem og med seler, og nu vil man altså være helt sikker på, at man ikke endnu en gang kommer til at stå i den situation, at amterne ikke lever op til det, man aftaler med dem.

Desværre har vi jo f.eks. på ventelisteområdet igennem flere år set, at man heller ikke dér har levet op til at få afviklet ventelisterne. Så spørgsmålet er, om vi fremover vil komme til at se, at regeringen simpelt hen fremsætter forslag for at være 100 pct. sikker på at kunne

gribe ind, hvis amterne og primærkommunerne ikke lever op til det, man aftaler med dem. Jeg ved ikke, om det er noget, vi kommer til at se fremover, men jeg synes, det er en kedelig udvikling. Det viser i hvert fald det, som Fremskridtspartiet gang på gang har påpeget: at amterne ikke kan leve op til deres aftaler, f.eks. vedrørende ventelisterne.

Derfor er det desværre således, at vi nu får ret også på dette område, og at regeringen er klar over, at den rent ud sagt ikke kan stole på amterne, og at den derfor bliver nødt til at have en slags klausul, der gør, at den kan tvinge amterne – noget, som regeringen ikke tidligere har villet acceptere. Den har altid tidligere taget afstand fra at regulere forholdene i primærkommunerne. Det gør den altså ikke længere.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg forstod på hr. Jan Kørpe Christensen, at han er enig med regeringen i nødvendigheden af dette lovforslag. Så kunne jeg føje en ting til: Hvis lovforslaget bliver vedtaget – og det regner jeg med – vil jeg også have garderet mig imod, at hr. Jan Kørpe Christensen med god grund kunne bebrejde mig, at vi ikke herfra – dvs. fra regeringens side – havde gjort vort yderste for at sikre, at der var den nødvendige uddannede arbejdskraft til rådighed, for det er jo forudsætningen for, at ventelisterne kan nedbringes helt, og at andre opgaver i social- og sundhedssektoren i øvrigt kan klares. Så jeg er i og for sig glad for den konstaterede enighed.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg skal så bare til sidst sige, at det er en ny stil i regeringen, og at jeg er glad for den nye stil, for det er netop det, Fremskridtspartiet gang på gang har påpeget: at primærkommunerne ikke har kunnet leve op til aftalerne. Nu ordner man det så på den måde, at man simpelt hen siger til dem, at hvis de ikke gør sådan og sådan, får de kniven på struben – populært sagt. Det med uddannelsesmulighederne kommer så i anden række. For os er det primære i hvert fald det, at patienterne ikke kommer i nød på sygehusene, og at disse ikke mangler ansatte.

Hermed sluttede forhandlingen.